

Roeli Bouwmeester- Wijngaard: 'De stamhoofden' Mantelzorg en dementie gevangen in rouwende liefde. Uitgeverij Boekscout, Soest 2017. ISBN 9789402236125 (Dementie/ Aftakeling/ Kanker/ Zorgbelasting/ Dood/ Rouw/ PO) Zie ook: www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Coverttekst: *'Hoe ga je als mantelzorger de confrontatie aan met een sterfgeval en dementie?*

In dagboekvorm neemt Roeli Bouwmeester-Wijngaard je mee in haar eigen rouwproces. De auteur verwoordt op openhartige wijze hoe zij daarmee heeft geworsteld. De zorg voor haar hoogbejaarde demente schoonouders doorkruiste haar rouwfase als recente weduwe. Het deed pijn, maar bracht haar ook humor en een niet aflatende liefde. Het gevecht tegen de zorgverleners, om haar demente schoonouders na 70 jaar huwelijk te willen scheiden en op te sluiten, geven in dit boek de humor een serieuze ondertoon. Lotgenoten zullen zich herkennen in de onthullingen van de schrijfster.'

Over de schrijfster:

Coverttekst: 'Roeli Bouwmeester-Wijngaard (1949) is moeder van twee getrouwde kinderen en wordt op 58-jarige leeftijd binnen acht jaar tijd twee keer weduwe en zes kleinkinderen rijker. Zij werkte als journalist voor regionale kranten en besluit, naast vrijwilligerswerk in kerk en samenleving, haar emoties op openhartige wijze aan het papier toe te vertrouwen. Het boek 'De Stamhoofden' ontstaat spontaan, met humoristische ondertoon, als de auteur 'de jaren van voorbij' stilletjes aan een tere draad van tranen rijgt.'

Citaat:

Pag. 10-11: *'Ze zijn gearriveerd in het dorp. Met twee verhuiswagens kwamen ze vrolijk en vol energie aan bij de seniorenwoning. Ze hadden er zin in. De verhuizers hadden zoiets nog nooit meegemaakt. Twee grote wagens vol inboedel. Maar ja ... de Stamhoofden hadden in hun 67- jarig huwelijk nog nooit iets weg kunnen doen. Zelfs alle kammetjes kom ik tegen, die het Stamhoofd in de loop van de jaren van de straat had geraapt en afgeboend, als ik de oudjes installeer. Zo belandden dan ook veertig dozen vol accessoires en het poolbiljart op de kleine zolder in hun nieuwe huisje, nadat de woonruimte was ingericht met het nodige aan gebruiksvoorwerpen en het gewenste aan snuisterijen.*

De Stamhoofden zijn mijn schoonouders. Zij zijn de oudsten van de vier generaties in ons dorp. Hij is negentig en zij is vijftientig als ze hun intrek nemen in de kangoeroewoning aan het einde van mijn zestig meter lange tuin. Hun terras grenst aan de omheining met struiken, waarin ik een opening heb gehakt en door de bosjes een weggetje heb aangelegd. Ik zei nog tegen ze: "Oude bomen moet je niet verplanten." Maar zij zei eigenwijs en adrem: "Maar als een oude boom het niet naar zijn zin heeft, gaat ie ook dood."

Hun zoon heeft mij geleerd van hem te gaan houden. Zoveel als een mens dat maar éénmaal in zijn leven ook werkelijk kan. Ik nestel mij met de pen in de hand. We kregen samen twee prachtige kinderen. Het brak mijn hart toen ik moest leren om afscheid van hem te nemen. Mijn wereld stortte in. Ons huwelijk stierf met hem. Ons leven werd met

hem begraven. Ik heb met hem hoog gevlogen en de liefde was de wind onder onze vleugels. Hij heeft mij op handen gedragen. Het leven leek zo eindeloos.'

Recensies/Extra:

<https://www.boekscout.nl/shop2/boek.php?bid=7731>

<https://eemsbode.nl/2017/05/24/boek-de-stamhoofden-over-rouwverwerking-en-dementie>